

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Απὸ τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου
'Ἐσωτερικοῦ δρ. 6.—'Ἐξωτερικοῦ δρ. κρ. 8.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πλάναι περὶ πολιτισμοῦ. — Ἡ ἀνάγκη μας. — Εὐαγγελικὸν Κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη· Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Πατέρων· Μὴ φυσικὴ ἐνότης ἡ ἐν Χριστῷ. — Ἡ ἱερὰ τῆς Ἑλλάδος Σύνοδος καταδικάζουσα τὸν Μασσωνισμόν. — Δῆλωσις τοῦ Ἀμερικανοῦ προέταμένου τῆς ἐν Κόπρη Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας περὶ Μασσωνισμοῦ. — Νεοελληνικὴ μετάφρασις τῶν Ἀπάντων τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ὑπὸ Μιχαὴλ καὶ Νικολ. Ι. Γαλανοῦ. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα τοῦ Ἀναπλάσεως

ΠΛΑΝΑΙ ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ἡκοῦσάτε ποτε, ἀναγνώσται, κανένα νὰ ἐκχυρίζεται, ὅτι κατ' ἀνάγκην οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ παρουσιάζουν τσίμπλαις ; ὅτι κατ' ἀνάγκην ἡ ὠραία μύτη εἶνε μυζιάρικη ; ὅτι κατ' ἀνάγκην τὸ εὐκόλον στόμα ἔχει ἀποφορὰν ; ὅτι κατ' ἀνάγκην οἱ καλοὶ ὀδόντες εἶνε σάπιοι ; ὅτι κατ' ἀνάγκην ἡ ὠραία ἐπιδερμὶς ἔχει φλυκταίνας ; ὅτι κατ' ἀνάγκην τὰ ὠραία χέρια εἶνε σκασμένα ; ὅτι κατ' ἀνάγκην τὸ καλὸ τυρὶ ἔχει σκουλήκια ; ὅτι κατ' ἀνάγκην ὁ ὕγιης εἶνε σακάτης ; ὅτι κατ' ἀνάγκην ἡ κομψὴ κεφαλὴ ἀφθονεῖ εἰς ψείρας ; ὅτι κατ' ἀνάγκην ὁ καλὸς καφὲς εἶνε μεμιγμένος μὲ κατσαρίδαις ; ὅτι κατ' ἀνάγκην τὸ καλὸν νερόν εἶνε ἀνακατευμένον μὲ φοφίμα ; — Καλὲ τί εἶνε αὐτὰ ποῦ μᾶς πᾶρατάττετε ; θὰ εἴπητε ἴσως, καὶ ὅχι ἴσως, ἀλλὰ πιθανῶς, καὶ ὅχι πιθανῶς, ἀλλὰ βεβαίως.

Καὶ ἔχετε δίκαιον· καμμία κεφαλὴ δὲν θὰ ἐγέννη τοιαύτας μωρίας, καὶ κανὲν στόμα δὲν θὰ εἴχε τὴν τόλμην νὰ τὰς ὑποστηρίξῃ· τὸ δεινότερον ἐν τούτοις εἶνε, ὅτι ὑποστηρίζονται ἄλλαι πλάναι, πολὺ ἀπὸ ταύτας χειρότεραι· καὶ τὸ ἀνυπερέβλητον εἰς ἀπορίαν εἶνε, ὅτι αἱ πλάναι αὗται υἱοθετοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ κεφαλᾶς, αἱ ὁποῖαι καὶ καμῶνται καὶ νομιζονται πῶς εἶνε μέγα τι, ἐκ δὲ τοῦ ἔργου

τῶν ἡ τῆς περιωπῆς, εἰς τὴν ὅποian συμβαίνει νὰ ἐδρίσκωνται, μεταδίδουσι καὶ εἰς ἄλλους τὴν διαστροφήν των.

Τοιοῦτοτρόπως, προκειμένου περὶ πολιτισμοῦ, αἱ πλεον ἐπιπόλαιοι δοξασαὶ ἀκούονται συχνά. "Ἐς ἀριθμῆσωμεν μερικὰς ἐξ αὐτῶν.

'Απορεῖς πῶς μήτηρ καὶ κόρη, ἐντρεπόμεναι νὰ κάμουν τὸν σταυρὸν των εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, σιμνύονται συμπαισκάμεναι εἰς τὰς ἐπὶ σκηνῆς αἰσχρότητας τοῦ Βοκακκίου ; Σοὶ ἀπαντῶσιν· αὐτὰ ἔχει ὁ πολιτισμός.

'Απορεῖς πῶς ὁ σύζυγος ὁδηγεῖ τὴν σύζυγόν του εἰς θέατρα, εἰς τὰ ὅποια χειροκροτεῖται ἡ ἐντεχνος ἡθοποιὰ τῆς μοιχαλίδος, καὶ πῶς ἀδελφὸς γελᾷ μετὰ τῆς ἀδελφῆς εἰς κοιμωβίας, εἰς τὰς ὅποιας δεσπόζουν πάθη πορνικὰ ; Σοὶ ἀπαντῶσιν· αὐτὰ ἔχει ὁ πολιτισμός.

'Απορεῖς πῶς ἡ οἰκογένεια παρατάσσεται ὀλόκληρος εἰς τὰ ζαχαροπλαστεῖα, καὶ περιάγει Ψάλληρα καὶ Κηφισίαν, ἐνθ' ὁ μπαμπᾶς φέρεται πλησίσιος πρὸς τὴν χρεωκοπίαν ; Σοὶ ἀπαντῶσιν· αὐτὰ ἔχει ὁ πολιτισμός.

'Απορεῖς πῶς ἡ νεότης σπαταλᾷ τὰς πατρικὰς οἰκονομίας μὲ τὰς χορευτρίας τοῦ Γκαϊτέ, πῶς ἀριστοκράται καὶ εὐνοπάληπτοι ἄνδρες στροβιλλίζονται εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Βαριτέ καὶ τὴν σκηνὴν τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου μὲ γυναῖκα δημόσια, μετὰξὺ τῶν ὁποίων συμμιγνύονται καὶ αἱ ἰδικαὶ των σύζυγοι ; Σοὶ ἀπαντῶσιν· αὐτὰ ἔχει ὁ πολιτισμός.

'Απορεῖς πῶς ἀγαθοὶ καὶ ἐντιμοὶ ἐπαρχιωταὶ παρίστανται μὲ τὰς οἰκογενεὰς των εἰς τὰς χορευτικὰς καὶ ὀδικὰς παραστάσεις γυναικῶν τῶν καφέ-σαντάν, τὰ ὅποια περιφέρονται, διὰ νὰ ἀρπάξωσι χρῆμα καὶ νὰ μεταδίδωσι μολυσμοὺς ἥθους καὶ σαρκὸς ; Σοὶ ἀπαντῶσιν· αὐτὰ ἔχει ὁ πολιτισμός.

Καὶ ἂν εἴτι ἀπορήσης, πῶς ἓνας ἄνδρας ὁδηγεῖ τὴν γυναῖκά του ντεκολτέ εἰς χορὸν, ὅπου θὰ τὴν ἐναλλάξουν εἰς τὰς ἀγκάλας των γνωστοὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον διαφθορεῖς, πῶς ἓνας πατέρας εἰσάγει τὴν κόρην του εἰς κέντρα, ὅπου τὰ πάντα τείνουν εἰς τὸ νὰ ἀφαιρέσουν τὴν παρθενίαν τῆς ψυχῆς, διὰ νὰ φέρουν ἔπειτα καὶ ἄλλας θλιβερὰς φθορὰς, πῶς, προκειμένου περὶ γάμου, λογαριάζονται μὲν αἱ περιουσίαι, ἀδιαφοροῦν δὲ οἱ γονεῖς ἂν ὁ διδόμενος εἰς τὴν θυγατέρα

των σύζυγος φέρη τὰ ἔλκη βίου ἀκολίστου, τὰ ὅποια θὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς τὰ τέκνα του, σοὶ ἀπαντῶσιν· αὐτὰ ἔχει ὁ πολιτισμός.

Καὶ ὅταν ἐκπληττῇ πῶς μία κόρη ἔχει ἐλευθερίαν τρώπων, ἥτις θὰ ᾔητο ὑποπτος προκατειμένου καὶ περὶ τῆς γιαιγῆς τῆς, καὶ πῶς τὸ σπῆτι εἶνε ἀνοιγνόμενος εἰς φίλους οὐκογενειακοὺς, οἵτινες διόλου δὲν φροντίζουν νὰ συγκροτοῦν τὸ ἐν αὐτοῖς κτήνος· καὶ ὅταν εἰς τὸ καρδίᾳ σου δὲν ἡμπορῇ νὰ χωρῇ πῶς μία γυναῖκα δὲν ἐντρέπεται διότι μεθύει, ἀρκεῖ ὅτι μεθύει μὲ μπίραν, μὲ σαμπρὶν ἢ μὲ βενεδικτίνην κ.τ.λ. καὶ πῶς νύμφαι ἀριστοκράτιδες ἐγκαταλείπουν μετὰ δέκα ἡμέρας τοὺς συζύγους των, μετὰ δύο ἢ ἔτη καὶ τὰ παιδιὰ των, διὰ νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς νέους κατακτητὰς των, ἢ πῶς ἄνδρες τινὲς μὲ εὐκολίαν, τὴν ὅποιαν θὰ ἐξήλεον καὶ οἱ ἐβραῖοι, ἀπεπέμπουν τὰς γυναῖκάς των, ὡς δὲν θ' ἀπέπεμπον τὴν γάταν των, εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα, παρόμοια, ἢ ἀπάντησις ἀντιτάσσεται πρόχειρος καὶ στερεότυπος· αὐτὰ ἔχει ὁ πολιτισμός.

Δυστυχισμένη πολιτισμὸς! Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου καμμία ποτὲ βράχη δὲν ἐφορτώθη τόσο ἀσπλάγχχνως ὅσον ἡ ἰδική σου.

— Τὴν εἶνε ὁ πολιτισμός;

Πρὸ παντός βσιλεία πνεύματος, καὶ βσιλεία δικαιοσύνης, καὶ βσιλεία τιμῆς, καὶ βσιλεία ἀγνότητος, καὶ βσιλεία ἀληθείας, καὶ βσιλεία ἀγάπης.

Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι, ὅταν εἰμεθα δοῦλοι ὁρμῶν εὐτελῶν καὶ πόταπῶν ὀρέξεων, ἀποβάλλομεν τὴν εἰλικρίνειαν, καὶ ἐγκολπούμεθα τὴν ἀνυδρίαν. Καὶ τότε γινόμεθα διαβολαῖς καὶ συκοφάνται, νομίζοντες, ὅτι μὲ τοῦτο περισφίζομεν ὄχι βεβαιῶς ἀπὸ τὸν ῥύπον, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ψῆγον, τὸν ἑαυτὸν μας. Ἐντεῦθεν ἡ τῆς τοῦ νὰ δικαιολογῶμεν τὰς παρεκτροπὰς καὶ τὰ ἀσχηματίζοντα ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι πᾶν τὸ ἐκδηλούμενον ὡς ἀναγκαῖα τοῦ πολιτισμοῦ συνέπεια, ὄχι μόνον ψεκτὸν δὲν δύναται νὰ εἶνε, ἀλλὰ καὶ τιμὴν περιποιεῖ. Καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀνασχυντία τῶν ὁπαδῶν τῆς τοιαύτης θεωρίας, καὶ ἡ παρηγορία των εἰς τὸ νὰ ἐπιδεικνύσιν τὴν ἀνηθικότητά των, ἀφοῦ, κατὰ τὰ δόγματα των, αἱ παραλύσεις καὶ αἱ ἀναδύσεις εἶνε δείγματα τῆς συναφείας αὐτῶν πρὸς τὸν πολιτισμόν.

Ἡ θεωρία εἶνε κυνική, ἀλλὰ καὶ ἡλιθία. Οὕτω προσβέβητες ἐν μόνον διαπιστώνουσιν, ὅτι ἡ χρεωκοπία ἀπὸ τοῦ ἥθους των ἐπεξετέθη καὶ εἰς τὸν νοῦν των, καὶ ὅτι φιλοδοξῆσαντες νὰ ἀποκτήσῃσι τὰ ἐνστικτα τοῦ πῆθους, κατέρωθωσαν πρὸς ὁρμὰς καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ... κόκκορα.

Ὁ πολιτισμὸς εἶνε εὐκοσμία καὶ τάξις· τάξις ἡθική, οὐκογενειακή, κοινωνική. Πᾶσα δὲ παράδοσις αὐτῆς ἀποτελεῖ στίγμα, ὄχι τοῦ πολιτισμοῦ, διότι αὐτὸς δὲν θέλει τὸν μολυσμόν, ἀλλὰ τῶν ἐνέχων ἀνθρώπων, οἵτινες, ἐξεργόμενοι ἀπὸ τοῦ κόσμου τῆς ἡθικῆς τάξεως, μεταπίπτουσιν εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ βορβορώδη ἐδάφη, τὰ ὅποια νέμεται ἡ βιρβαρότης, καὶ εἰς τὰ ὅποια ὀργιάζει ἡ ἀποκλήνωσις.

Η ΑΝΑΠΑΡΧΕΙΣ ΜΑΣ

Βαδίζομεν, κοπιῶμεν, μοχθοῦμεν, ἀγωνιζόμεθα ζητούντες ἀνάπαυσιν, καὶ δὲν τὴν εὕρισκόμεν. Καὶ ἀποτυγχάνομεν καὶ ἐπιτυγχάνομεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κοσμικῶν ἡμῶν ἐπιθυμιῶν, αἰσθανόμεθα τὸν κάματον νὰ μᾶς καταδαρύνῃ. Ὁ βίος, φορτίον φοβερόν, ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς πιέζῃ καὶ νὰ μᾶς συντρίβῃ, τὶς θὰ μᾶς ἀνακουφίσῃ;

Ἡ ἀπάντησις ἐδόθη πρὸ δεκαευνέα αἰῶνων ἀπὸ τὰ φιλέθραπα χεῖλη τοῦ Ἰησοῦ· «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΔΗΓΕΡΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΜΟΝΗ ΦΥΣΙΚΗ ΕΝΟΤΗΣ Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί,

Ὁ ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς τῆς Πίστεως ἡμῶν Ἰησοῦς, ἐν τῇ Εὐαγγελίᾳ τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς τῶν ἁγίων Πατέρων προσευχόμενος πρὸς τὴν Θεὸν Πατέρα ὅλγων πρὸ τοῦ ἑκουσίου αὐτοῦ Πάθους, παρακαλεῖ ὅπως τηρηθῇ ἡ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἐνότης μετὰ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ Μαθητῶν, λέγων· «Πάτερ ἅγιε τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, ὅπως δέδωκάς μοι. ἵνα ὦσιν ἐν, καθὼς ἡμεῖς». (!) Τὸ αὐτὸ παρακαλεῖ καὶ περὶ πάντων τῶν πιστευόντων» (!) εἰς αὐτόν.

Ἀπ' ἀρχῆς οἱ διάδοχοι σοφοὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἠσθάνθησαν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἡθικῆς καὶ πλήρους ἐνότητος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἡστέχησαν εἰς τὴν σχετικὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς.

Ἄς μὴ πλανώμεθα νομίζοντες, ὅτι δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν ἀντικειμένου τινὸς διὰ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ δὲν τὸ ἐπιτύχομεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, ἢ ὅτι δυνάμεθα νὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἄλλους τι, τὸ ὅποῖον πραγματικῶς δὲν ἔχομεν οἱ ἑαυτοὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μας. Ἡ ἐνότης ἐπιτυγχάνεται, ὅταν ὑπάρχῃ ἀντικειμενικῶς μία ἀδιάσειστος ἀλήθεια, πρὸς τὴν ὅποιαν δύναται πᾶν ἡθικὸν καὶ ἐλευθερὸν ὄν, ὅς τις εἶνε ὁ ἄνθρωπος, νὰ ἐνωθῇ καὶ ἀφομοιωθῇ. Τοιαύτη ἀλήθεια, ἡ ὅποια νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τῆς τοιαύτης ἀπαιτήσεως, πλὴν τῆς χριστιανικῆς, οὐδεμία ἄλλη ὑπάρχει· διὰ τοῦτο ὀφλισκάνουσι μωραὶ οἱ λέγοντες καὶ φρονούντες, ὅτι διὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπινοίᾳ θέλει ἐπέλθῃ ἡ ἐνότης καὶ ἡ εὐημερία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἴνα ἔχῃ τοιαύτην ἐξέλιξιν ἡ φιλοσοφία καὶ πᾶσι ἀνθρωπίνῃ ἐπιστήμῃ, πρέπει πρῶτον νὰ περισυλλεῖ καὶ ἐκπονήσῃ τὰ ἐξηρηρωμένα μέλη τῆς, καὶ ἔπειτα νὰ καλέσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ἵνα ἐνωθῇ ἐν τῷ ὀνόματι τῆς. Ἄλλως τε λέγουσα πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, ὡς ἡ μήτηρ τοῦ καρκίνου· (!)

(1) Ἰωάν. 41.11. (2) Δούδοι. 20.

δὴ, ὦ παῖ, (ὦ ἀνθρωπότης) βαδίζεις λοξὴν ὁδόν», θέλει ἀκούει πάντοτε τὸ ἀήγου, ὦ μήτερ, τῆς ὁδοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίζειν πειράσομαι».

Συμφωνήσατε, λέγει ἡ ἀνθρωπότης πρὸς τοὺς δοκοῦντας σοφοὺς, εἰς μίαν ἀλήθειαν ἀναλλοίωτον, καὶ τότε καλέσατέ με νὰ Σᾶς ἀκολουθήσω· καὶ τοῦτο, διότι ἅπαντα μέχρι σήμερον τὰ ἄπ' ἀρχῆς ποικίλα καὶ πολύμορφα φιλοσοφικὰ λεγόμενα συστήματα, γέμοντα ἀντιφάσεων, ἀλληλοσυγκρουόμενα καὶ ἀνταναρρούμενα, ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἐνευ βάσεων οἰοδομήματα τῶν μικρῶν παιδῶν, ἕτινα χάριν παιδίας κατασκευάζουσι καὶ πρὸς ἀμοιβαίαν ἐκδικήσιν εὐθὺς καὶ ἐνευ οὐδενὸς κόπου ἀμοιβαίως κατακρημνίζουσιν.

Ἐπίσης ἀνοήτειν καὶ κακούργει κατὰ τῆς ἡθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐνότητος τῆς ἀνθρωπότητος ὁ μέγας τῆς Μασσονίας Παραλυτικός, ὁ Μασσονικὸς δηλονότι τραγέλαφος, ὁ ὅποιος, ἔχων ὡς ἀρχὴν τοῦ νὰ μὴ ἔχῃ καμμίαν ἀρχήν, καὶ κηρυττόμενος καθ' ἀπάντων τῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν καθεστώτων, ζητεῖ, ὡς ἡλιθίως διακηρύττει, νὰ ἐνώσῃ αὐμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα ἐν τῇ χαλαρώσει καὶ παραλύσει· παντὸς κοινωνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ δεσμοῦ, ὡς ὁ καθυπό ἀντίχριστος ὁ πλανῶν καὶ καταστρέφων τὴν οἰκουμένην.

Ἀπορὸν ἀποβαίνει πῶς ἡ τοιαύτη Μασσονική πάρωσις εὕρσκει ὁπαδὸν ἔστω καὶ ἓνα λογικῶς χρεωκοπημένον, ὑποσχόμενη ψευδῶς ἐνότητα εἰς στοιχεῖα ἄνευ ἐσωτερικῆς συναχῆς, εἰς στοιχεῖα ἐτερογενῆ κατὰ τὰ ἡθικὰ συναισθήματα. Ἐῖνε ἀληθὺς ἐπιπόλαιον καὶ μωρὸν νὰ νομίζῃ τις πραγματικὴν ἐνότητα ἔστω καὶ τὴν μετὰ τῶν ὀλγων ἀποκλήρων τῆς Πίστεως καὶ τῆς λογικῆς Μασσονίας, διότι αὐτὴ εἶνε ἐνότης ἐν τῷ σκότει τῶν εἰς βάρος τῶν ἄλλων ἀμοιβαίων συμφερόντων τῶν Μασσόνων.

Εἰς τοὺς Μασσόνους ἐφαρμόζεται τὸ ἀρχαῖον λόγιον «ζεῖ ἢ χύτρα, ζῇ ἢ φίλια»· ἄλλως τε ὁ Μασσόνος γίγνεται δῆμιος κατὰ παντὸς ὅστις ἤθελε τοῦ προσβάλλῃ τὴν συμπεριτολογικὴν καὶ σκότειον Μασσονικὴν ἀδελφότητα.

Πρέπει, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, νὰ γινώσκῃ πῶς νοῦν ἔχων, ὅτι ἐνότης χωρὶς ἀναλλοίωτον ἡθικὴν βάσιν καὶ πλήρη ἡθικὴν ταυτότητα μετὰ τῶν πρὸς ἑωσιν ἀτόμων εἶνε ἀδύνατος, αἱ δὲ παρατηρούμεναι ἐνότητες ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν τῇ ἐμπορείᾳ καὶ ἐν ταῖς καθόλου ἐπαγγελματικαῖς σχέσεσιν εἶνε ἐνόητες κατὰ συνθήκην· πρὸς ἑῷα συμφέροντα· διὰ τοῦτο πᾶσαι αἱ τοιοῦτου εἶδους ἐνότητες διαλύονται μόλις προσβληθῶσιν οἱ ὅροι τοῦ συμφέροντος.

Ἡ Μασσονικὴ ἐνότης καὶ ἀδελφότης εἶνε πανομοιία μὲ τὰς ἀδελφότητας τῶν ληστῶν τῶν ὁρέων· διότι, ὅπως οἱ λησταὶ ὀρκίζονται τὸν ὅρκον τῆς ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως μέχρι θανάτου πρὸς βλάβην τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Πολιτείας, οὕτω πῶς καὶ οἱ Μασσόνοι, συνεχόμενοι κρύφα παρὰ τοὺς καθεστώτας νόμους τῶν διαφόρων ἐθνῶν, εἰς τὰ ὅποια ἐνεδρεύουσιν, ὁμνύουσι τυφλὸν καὶ ἀνόσιον ὅρκον ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως, ἀδιάφορον ἂν βλάπτουσι τὸ Πόλιτευμα καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦσι βεβήλους.

Κατὰ τοὺς Θεοπελάτους λόγους τοῦ Χριστοῦ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θέλουσιν ἀλλοιωθῇ καὶ παρέλθῃ, καθὼς καὶ πᾶσα ἀνθρωπίνη καὶ ἄστατος σοφία, ἡ ὅποια εἶνε μωρία παρὰ τῷ Θεῷ. Ἐπίσης θέλουσι παρέλθῃ πάντες οἱ λόγοι τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψεύδους, οἱ λόγοι τῶν ἀντιχρίστων Μασσόνων καὶ πάντων τῶν ὁμοίων αὐτοῖς ψευδοπιστημένων ὀλιστῶν καὶ ὀλίγων, καὶ μόνοι οἱ λόγοι τῆς Θείας σοφίας θὰ μένωσιν ἀναλλοίωτοι καὶ ἀδιάσειστοι εἰς τὸν αἰῶνα.

Πάντες οὗτοι ἐλπίζουσιν ἄλλοθεν τὴν ἐνότητα τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς διεκήρυξεν οἱ Μασσόνοι ἄλλοτε, αὐτοὶ εἶνε ἄγευστοι τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ βλάσφημοι ὕβρισται κατὰ τῆς προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ.

Ἡ προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ νὰ ὦσιν ἐν οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν καρδίαν, καθὼς καὶ πάντες οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτόν, εἰσκηκούσθῃ, καὶ ἡ ὑπόσχεσις αὐτοῦ, ὡς Θεοῦ, ἐπληθύνετο, διότι καὶ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ καὶ αὐτοῦ πλῆθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία· (!)

Καὶ βλέπομεν καὶ ἀκραδάντως πιστεύομεν, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, ὅτι ἡ ἐν μόνῳ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνότης ἐπετεύχθη μετὰ τῶν καρδιῶν πιστῶν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιτυγχάνηται ἀναλόγως τῆς θερμότητος τῆς εἰς Χριστὸν Πίστεως καὶ ἐλπίδος, ἀναλόγως τῆς μετανοίας καὶ τοῦ καθαρισμοῦ ἡμῶν ἀπὸ παντὸς ἡθικοῦ ῥύπου, ἀναλόγως τῆς παραδοχῆς τοῦ ἐμφύτου λόγου, διότι πᾶσα ρυπαρία, πᾶσα ἡθικὴ σκευωρία δυσκολεῖ τὴν ἐνότητα ἡμῶν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς κατὰ Χριστὸν εἰρήνης.

Ἰδοὺ, πολυάνυμοι ἐχθροὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ἱστορία τῆς χριστιανικῆς Πίστεως· μελετήσατέ τὴν, σύνετε καὶ γινώτε, ὅτι ἐκτός τοῦ Χριστοῦ μόνον παράλυσιν ὑπάρχει, ἐκτός τοῦ Χριστοῦ οὐκ ἐνωτικὰ, ἀλλὰ φύσει διαλυτικὰ στοιχεῖα ὑπάρχουσιν.

Η ΙΕΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΣΑ ΤΟΝ ΜΑΣΣΟΝΙΣΜΟΝ

Κατὰ τὸ 1887 ὁ ἀειμνήστos Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου κ. Διονύσιος Λάττας κατήγγειλε πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος ἱερὰ τινὰ τῆς δικαιοδοσίας του ὡς Μασσόνον καὶ ἐξήτησε τὴν καθάρσιν του. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τότε προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ ἀειδίμου Μητροπολίτου Ἱεροκηρίου, καὶ ἐχούσα Γραμματεῖα τὸν νυν Σ. Μητροπολίτην κ. Προκόπιον, ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, ἣν μετὰ τῆς πρὸς τὸν Ἀγιὸν Ζακύνθου ἐπιστολῆς αὐτῆς, δημοσιεύσας ἦθε· καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς δὲ καὶ ἐκ τῆς ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ἡ Ἱερὰ

(1) Πράξ. 8'. 82.

ἡμῶν Σύνοδος καταδικάζει τὸν μασσωνισμόν, ὡς ἁμαρτω-
λόν, ἀθέμιτον καὶ ἀσεβήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἰουνίου 1887.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ζακύνθου.

Ἀπαντῶντα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὸ ἀπὸ 4 τοῦ ὀδεύοντος
μηνὸς ὑμέτερον ἔγγραφον ἀπορῶν εἰς τὸν κληθέντα πρὸς ἀπο-
λογίαν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρεσβύτερον Ἰωάννην
Στράτην, φέρι εἰς γνῶσιν ὑμῶν ὅτι τοῦ ἐν λόγῳ πρεσβύτε-
ρου γνωσιμαχῆσαντος καὶ μεταμεληθέντος ἐφ' οἷς ἔπραξε,
δόντος δὲ συγχρόνως αὐτῇ καὶ λίθελλον ὁμολογίας, δι' οὗ
ἀνακαλεῖ τὸν ὅρκον ἐν ἡ τῇ Στοᾷ τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων,
Μασσόνων, ἔδωκεν, ἀποκηρύττων καὶ ἀποπτύων τὰς τε φα-
νερὰς καὶ ἀφανεῖς δοξασίας τῆς μασσωνικῆς ἐταιρείας, ἡ Ἱερὰ
Σύνοδος διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰουνίου ἐ. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 599 ἀπο-
φάσεως αὐτῆς ἀπεδέξατο τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ, καὶ συγκα-
ταδικτικῶς φερομένην, παρέχεν αὐτῷ συγγνώμην ἐπὶ τῷ
ἁμαρτήματι, εἰς ὃ ἐκ πλάνης ὑπέπεσεν.

Διαβιβάζοντα δὲ ὑμῖν ἐγκλείστας ὡς ἐπίσημα ἀντίγραφα
τοῦ τε δοθέντος αὐτῇ λιθελλου καὶ τῆς ἐν λόγῳ Συνδικτικῆς
ἀποφάσεως, ἐντέλλεται ὑμῖν ἵνα πρὸς ἄρσιν τοῦ γεννηθέντος
ἐκκλησιαστικοῦ σκανδάλου καὶ ἀπόσβεσιν πάσης ὑπονομίας
ἐπὶ κακοδοξίᾳ τοῦ διαληφθέντος πρεσβυτέρου, διατάξῃτε τὴν
ἐπ' Ἐκκλησίας ἀνάγνωσιν ἀμφοτέρων πρὸς γνῶσιν τοῦ ὑπὸ
τὴν πνευματικὴν ὑμῶν δικαιοδοσίαν Κλήρου καὶ λαοῦ.

† Ὁ Ἀθηνῶν Προκόπιος

Πρόεδρος

† Ὁ Δημητριάδης Γρηγόριος

† Ὁ Χαλκίδος Χριστοφόρος

† Ὁ Θυμακοῦ Μισαήλ

† Ὁ Πλαταμῶνος Ἀμβρόσιος

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμανδρ. Π. Οἰκονομίδης

Ἡ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συγκα-
μένη ἐκ πάντων τῶν μελῶν αὐτῆς, ἦτοι τῶν Σεβασμιωτά-
των Μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν Προκοπίου Προέδρου, Δημη-
τριάδου Γρηγορίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Χαλ-
κίδος Χριστοφόρου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων Θυμα-
κοῦ Μισοήλ, καὶ Πλαταμῶνος Ἀμβροσίου, παρόντος τοῦ
Βασιλικῷ Ἐπιτρόπου Πέτρου Α. Μαυρομιχάλη καὶ τοῦ α' Ἀ'
Γραμματέως Προκοπίου Β. Οἰκονομίδου Ἀρχιμανδρίτου, συν-
ελθούσα σήμερον τὴν 12 Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιο-
στοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἐβδόμου ἔτους ἐν τῇ Συνδικτῇ Καταστή-
ματι, ἵνα δικάσῃ τὸν ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ζακύνθου πρε-
σβύτερον Ἰωάννην Στράτην, ἐφημέριον τῶν ἐν τῇ πόλει Ζα-
κύνθου ἱερῶν ναῶν τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου καὶ τοῦ τῆς Ὑπε-
ραγίας Θεοτόκου τῆς Εὐαγγελιστρίας, κατηγοροῦμενον ἐπὶ
ἁμαρτήματι ἐπάγοντι καθαίρεσιν, ὅτι δηλαδὴ τῇ
4 τοῦ λήξαντος μηνὸς Μαΐου προσήλθεν εἰς τὴν ἐν Ζακύνθῳ
Στοὰν τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων, μασσόνων, καὶ, τηρουμένων
τῶν ἐν αὐτῇ διατυπώσεων, ἔδωκεν ὅρκον ὑποταγῆς εἰς τὰς
ἀρχὰς καὶ δοξασίας τῆς μασσωνικῆς ἐταιρείας, ὑποσχεθεὶς νὰ
συμπράττῃ μετὰ τῶν ἐκ τῆς Στοᾶς, εἰς εὐδόξωσιν τοῦ ὑπ'
αὐτῆς ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Μελετήσασα ἐπισταμένως πάντα τὰ διὰ τῆς ἐθέσεως τοῦ
Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου ἀπὸ 23 τοῦ λή-
ξαντος μηνὸς Μαΐου καὶ ὑπ' ἀριθ. 351 περὶ τοῦ διαληφθέν-
τος πρεσβυτέρου ὑποβληθέντα αὐτῇ ἔγγραφα, ἐξ ὧν ἀπαρτί-
ζεται ἡ ὅλη δικογραφία, ἦτοι τὰς συνελεύσεις τῆς ἀπὸ 16
Μαΐου ἐ. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 702 διαταγῆς τῆς Ἱερᾶς Συ-
νόδου πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ζακύνθου ἑνε-
ργηθείσας ὑπ' αὐτοῦ ἐνόρκους ἀνακρίσεις· τὴν ἀπὸ 10 τοῦ
αὐτοῦ μηνὸς ἔκθεσιν τῶν ἐφημερίων ἐν Ζακύνθῳ, ἐν ᾗ ἀνα-
φέρονται αἱ προτροπαὶ καὶ παραινήσεις, ὅσας ὁ Σεβασμιώτα-
τος Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου ἀπηύθυνε πρὸς τὸν κατηγοροῦ-
μενον ἐπιζητήσας τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς πλάνης· τὴν
ἐπὶ 11 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀναφορὰν τῶν ἰδίων Ἐφημερίων,
δι' ἧς ἐδήλωσαν τῷ οἰκείῳ Ἱεράρχῃ, ὅτι ἐχωρίσθησαν ἀπὸ
τοῦ ἐν λόγῳ πρεσβυτέρου, μὴ δυνάμενοι διατελεῖν μετ' αὐ-
τοῦ εἰς τὸ ἐξῆς ἐν πνευματικῇ κοινωνίᾳ· τὴν ἀπὸ 22 τοῦ
αὐτοῦ μηνὸς ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένου, ἐν ἀνέκρινεν ὁ
Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου, κατὰ τὴν ἀπὸ
1 Ἰουνίου ἐ. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 713 Συνδικτικὴν διαταγὴν·
καλέσασα αἶτα κατὰ τὸν Νόμον τὸν κατηγοροῦμενον καὶ
εἰς προφορικὴν ἀπολογίαν, ὅστις ἐμφανισθεὶς τῇ 12 τοῦ αὐ-
τοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ἐνώπιον αὐτῆς ἐπὶ τούτῳ συνεδριαζού-
σης, ἀπελογηθὲν ἐπὶ τῆς ἀποδιδωμένης αὐτῷ κατηγορίας· καὶ
ἐπὶ πάντων τούτων κατὰ τε τοὺς ἱεροὺς τῆς Ἐκκλησίας κα-
νόνας καὶ τὸν νόμον διασκευσμένην,

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐνεργηθειῶν ἐνόρκων ἀνακρίσεων ἀρδῆ-
λως προκύπτει, ὅτι ὁ κατηγορούμενος πρεσβύτερος Ἰωάννης
Στράτης, Ἐφημέριος τῶν ἐν τῇ πόλει Ζακύνθου ἱερῶν ναῶν
τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου καὶ τοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
τῆς Εὐαγγελιστρίας, προσήλθεν εἰς τὴν ἐν Ζακύνθῳ Στοὰν
τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων, μασσόνων, τῇ 4 τοῦ λήξαντος μη-
νὸς Μαΐου, καὶ ἔδωκεν ὅρκον ὑποταγῆς εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ
δοξασίας τῆς μασσωνικῆς ἐταιρείας,

Ἐπειδὴ ἡ ἀθέμιτος αὕτη πράξις, ἐφ' ἣ κατηγο-
ρεῖται ὁ πρεσβύτερος οὗτος, προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ὑπὸ
τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας κανόνων, καὶ δι' τοῦ α' τῆς ε'
Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἔχοντος οὕτως : « Ὁρίζομεν ἀκαινε-
τόμητον τε καὶ ἀπαράτρεπτον ὑπάρχειν τὴν παραδοθεῖσαν
πίστιν ἡμῖν ὑπὸ τε τῶν αὐτοπτῶν καὶ ὑπηρετῶν τοῦ Λόγου
τῶν θεοκηρύκων Ἀποστόλων... Ὡς δὲ τις τῶν ἀπόντων μὴ
τὰ προειρημένα τῆς εὐσεβείας δόγματα κρατοῖ καὶ ἀσπάζοι-
το, καὶ οὕτω δοξάζει τε καὶ κηρύττει· ἀλλ' ἐξ ἐναντίας
λέγει· τοῦτων ἐπιχειροῖ, ἔστω ἀνάθεμα » ὁ δὲ κατηγοροῦμε-
νος ἠσέβησε περὶ τὰ θεῖα, τὴν αὐτοῦ σύμπραξιν
μετ' ὅρκου ὑποσχεθεὶς πρὸς τοὺς ἐκ τῆς Στοᾶς, καὶ ἐπομένως

Ἀπεφασίσθη, ἐγένετο καὶ ἐξεδόθη, ἐν Ἀθήναις τῇ 22
Ἰουνίου 1887.

† Ὁ Ἀθηνῶν Προκόπιος

Πρόεδρος

† Ὁ Δημητριάδης Γρηγόριος

† Ὁ Χαλκίδος Χριστοφόρος

† Ὁ Θυμακοῦ Μισαήλ

† Ὁ Πλαταμῶνος Ἀμβρόσιος

Ὁ Γραμματεὺς

Προκόπιος Β. Οἰκονομίδης

Ἀρχιμανδρίτης

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ

ΤΗΣ ΕΝ ΚΥΠΡῳ ΕΤΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΠΕΡΙ ΜΑΣΣΩΝΙΣΜΟΥ

οὐδὲν μέλος

τῆς Προτεσταντικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας
κατατάσσεται εἰς τὸν μασσωνισμόν.

Ἡ Προσβυτεριανὴ Ἐκκλησία δὲν χορηγεῖ τὴν θείαν
κοινωνίαν εἰς τοὺς μασσόνους.

Οἱ ἐν Ἑλλάδι μασσόνες, διὰ νὰ καταρρίψωσι τὸν Σ.
Ἀρχιεπίσκοπον Πατρῶν κ. Ἱερόθεον εἰς τὴν κοινὴν συνεί-
δησιν, ἠθέλησαν νὰ ἀποδώσωσι τὴν περὶ αὐτῶν ἐγκύκλιόν
του εἰς φανατισμὸν καὶ ἀμάθειαν, ἰσχυρίσθησαν δὲ κατὰ κό-
ρον, ὅτι εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον Χριστιανὸν εὐ-
σεβέστατον καὶ διακεκριμένον, κληρικοὶ τε καὶ λαϊκοί, κα-
τατάσσονται εἰς τὰς μασσωνικὰς Στοὰς, οὐδέμια δὲ ὑποψία
ἐπεγείρεται κατὰ τοῦ μασσωνισμοῦ, ὡς ἀντικειμένου εἰς τὰς
ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Τὴν ἀξίαν τῆς μασσωνικῆς ταύτης διαβεβαίωσης δύνανται
ἤδη νὰ ἐκτιμῇσιν κάλλιον οἱ ἀναγνώσται τῆς « Ἀναπλά-
σεως » ἐκ τῆς κατωτέρω δηλώσεως τοῦ προΐσταμένου τῆς ἐν
Κύπρῳ Ἀμερικανικῆς Προσβυτεριανῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἀπηύ-
θυνεν ἐν Λάρνακι πρὸς τὸν συντάκτην τῆς « Ἐνώσεως »
(Ἐνωσις 4ης Μαΐου 1900, ἀριθ. 796).

« Οὐδόλως προσιθιμένοι νὰ εἰσελθῶμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος
εἰς τὴν ἐγερθεῖσαν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ Ἐλευθεροτεκτονι-
σμοῦ(1), ἀρκούμεθα νὰ δηλώσωμεν τὰ ἐπόμενα :

Ἰον. Οὐδεὶς τῶν ἐν Κύπρῳ Ἀμερικανῶν Ἱεραποστόλων
εἶνε Μασσόνος.

2ον. Οὐδὲν μέλος ἐν ὅλῃ τῇ Προτεσταντικῇ Εὐαγγε-
λικῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν εἶνε Μασσόνος.

3ον. Ἡ ἀναμορφωθείσα Προσβυτεριανὴ Ἐκκλησία, εἰς ἣν
ἀνήκομεν, εἶνε ἐναντίον οὐ μόνον εἰς τὸν μασσωνισμόν, ἀλλὰ
καὶ εἰς πάντα δι' ὅρκου συγκροτούμενον σύλλογον.

(1) Σ. Α. Διὰ τὸ ἐν Κύπρῳ μασσωνικὸν ζήτημα ὁ ἀσχοληθῶμεν
πρῶτον.

ἐσκανδάλισε τὴν λογικὴν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ, ἣν εἶχε
πρῶτιστον καθῆκον ὡς κανονικῶς προεχθεὶς εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς
Γερμανικῆς ἀξιώμα, νὰ ἐδηγῇ εἰς σωτηρίαν διὰ τε τοῦ λόγου
καὶ τοῦ παραδείγματος, διδάσκων καὶ φρονῶν ὡς φρονεῖ καὶ
διδάσκει ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκ-
κλησία,

Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ ἐν λόγῳ πρεσβύτερος, κληθεὶς εἰς ἀπολο-
γίαν, καὶ ἐμφανισθεὶς τῇ 12 τοῦ ὀδεύοντος μηνὸς ἐνώπιον
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡμολόγησεν ὅτι ἀληθῶς προσήλθεν εἰς
τὴν Στοὰν τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων· ἀλλὰ συγχρόνως ἔβε-
βαίωσεν, ὅτι εἰς τὴν ἀντικανονικὴν καὶ ἔκθεσιν ταύτην
πρᾶξιν ἐξ ἀγνοίας προέβη καὶ κακῶς κυρίως ἐισηγήσεν, ὅς
δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτιμῇσιν τότε κατὰ τὸ προσήκον, νῦν δὲ
ἀναγινώσκων τὴν σημασίαν τῆς ἀθεμίτου ταύτης πράξεως,
μεταμελεῖται εἰλικρινῶς, ἀποκηρύττων καὶ ἀποκρούων τὴν
τῶν μασσόνων μυστικὴν ἐταιρίαν· μετανοῶν δὲ ἐφ' οἷς ἀπαι-
τήθεις ἔπραξεν, ἐζητήσατο παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὴν ἐ-
παικίαν αὐτῆς καὶ συγγνώμην, ὑπισχνούμενος ὅτι ἔσται τοῦ
λοιποῦ ἀκριβῆς τηρητῆς τῶν θείων τῆς πίστεως δογμάτων
καὶ τῶν ἐν ἰσχύϊ ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων,

Ἐπειδὴ ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 19 ἱσταμένου μηνὸς ἐμ-
φανισθέντος καὶ αὖθις τοῦ κατηγορουμένου ἐνώπιον τῆς Ἱε-
ρᾶς Συνόδου συνεδριαζούσης καὶ δόντος αὐτῇ λίθελλον ὁμολο-
γίας μετὰ τῆς ρητῆς δηλώσεως, ὅτι εἰλικρινῶς ἀποδέχε-
ται τὰ ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενα, ἄπερ βεβαίως διὰ τῆς ἰδιο-
χείρου αὐτοῦ ὑπογραφῆς, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφῆκετο ἵνα δε-
χθῇ τὴν μεταμέλειαν αὐτοῦ, ὡς εἰλικρινῆ καὶ ἄδολον, καὶ
παράσχῃ αὐτῷ κατ' ἀκολουθίαν συγγνώμην, κατ' Ἐκκλη-
σιαστικὴν συγκατάθεσιν, ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν τρόπον
τῆς μετανοίας αὐτοῦ κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ρέ κανόνα τῆς ε' Οἰκουμενικῆς Συνό-
δου ἔχοντα οὕτω : « Δεῖ τοὺς ἐξουσίαν λυεῖν καὶ δεσμεῖν
παρὰ Θεοῦ λαβόντας σκοπεῖν τὴν τῆς ἁμαρτίας ποιότητα καὶ
τὴν τοῦ ἡμαρτηκότος πρὸς ἐπιστροφὴν ἐτοιμότητα, καὶ οὕ-
τω κατὰλληλον τὴν θεραπείαν προσάγειν τῷ ἁρρωσθήματι »·
κατὰ δὲ τὸν νῦν κανόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἔχοντα
ἐπὶ λέξεσιν οὕτως : « Εἴ τις Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος
τὸν ἐπιστρέφοντα ἀπὸ ἁμαρτίας οὐ παραδέχεται, ἀλλ'
ἀποβάλλεται, καθαίρεσθω, ὅτι λυπεῖ Χριστὸν τὸν εἰπόν-
τα· χαρὰ γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετι-
νοῦντι ».

Τούτων οὕτως ἔχόντων ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν εἰλικρινῆ
τοῦ κατηγορουμένου ἀποδεχομένην μεταμέλειαν θεωρεῖ αὐτὸν
ἄξιον τῆς κατ' ἐπίκειαν Ἐκκλησιαστικῆς συγγνώμης.

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὸ ΙΔ' ἄρθρον τοῦ ΣΑ' Νόμου συνδυαζόμε-
νου πρὸς τὸ Θ' ἄρθρον τοῦ Σ' Νόμου δέχεται τὴν μεταμέ-
λειαν τοῦ ἐκ Ζακύνθου πρεσβυτέρου Ἰωάννου Στράτη ἐπὶ
τῷ ἁμαρτήματι, ὅπερ ἐκ πλάνης ἔπραξε, καὶ παρέχει αὐτῷ
συγγνώμην κατὰ μεγάλην Ἐκκλησιαστικὴν ἐπίεικσίαν.

Ὁθεν, καθόσον εἶνε γνωστὸν εἰς ἅπασαν τὴν Ἀρχὴν τῶν ἐν Βρετανίᾳ καὶ Ἀμερικῇ μνημονευθεῖσων Ἐκκλησιῶν καὶ εἰς τὰς ἐν Κίτῳ, Σιὼν, Μικρῇ Ἀσίᾳ καὶ Κύπρῳ Ἱεραποστολὰς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, οὐδενὶ Μισσόνῳ χορηγεῖται τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν μεθ' ἡμῶν Κοινωνίαν τοῦ Κυρίου. Ἡ μόνη δὲ ἐπιθυμία ἡμῶν εἶνε νὰ ἀκολουθήσωμεν τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, ἀκολουθοῦντες τὸ ἀποκεκαλυμμένον ὁλκίμα Αὐτοῦ, ὡς ἀναγράφεται ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ Νέᾳ Διαθήκῃ, ὡς τὸν μόνον ἀληθινὸν δειγτὸν καὶ κανόνα τῆς πίστεως καὶ τοῦ βίου ἡμῶν. Ὅποταν δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐρωτῶσιν ἡμᾶς περὶ τῶν διδασμάτων ἡμῶν, νὰ δυνάμεθα νὰ δίδωμεν εἰς ἀπάντησιν τὰς ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν χρησιμοποίησις λέξεις, Ἰωάν. κεφ. 18 εἰσφ. 28 «Ἐγὼ παραρρησάμενος ἔλλαθον ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἐν κρυπτῷ ἔλλαθον οὐδέν».

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας καὶ ἀκριθείας.

Διατελούμεν μεθ' ὑπολήψεως
HENRY FASSON
American R. P. Mission
Larnaca (Cyprus)

Τῷ Κρ Κρ Χ. Κούππας
Συντάκτηρ τῆς «Ἐνώσεως»
Ἐνταῦθα.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΔΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ὑπὸ Μιχαήλ καὶ Νικολάου Γ. Γαλανοῦ.

(Συνέχεια περιχομένων τοῦ Α' τόμου.)

Πρὸς Δημήτριον τὸν Μοναχὸν περὶ κατανύξεως
λόγος α'.

α'. Ἐπαινος τοῦ Δημητρίου καὶ ὁμολογία τοῦ Χρυσοστόμου ὅτι θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνέκονον νὰ τὸν συμβουλεύσῃ.

β'. Διακτραφόμενος τῆς ἀναστροφῆς τῶν πνευματικῶς νοσούντων καὶ τῆς ἀκαταστασίας τοῦ βίου πολλῶν χριστιανῶν. Ἐλεγχος τῶν φρονούντων, ὅτι ὁ Χριστὸς ὑπερβολικώτερον, καὶ ἀπλῶς πρὸς ἐκφοβισμόν διευτύπως ποινὰς κατὰ ἀμαρτημάτων τινῶν.

γ'. Ὅτι ὁ χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ὑπομένῃ καὶ νὰ ἡσυχάζῃ, καὶ ὅταν ὑβρίζηται καὶ ἀδικῆται, ὅχι δὲ μόνον νὰ μὴ μνησικαχῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ συμφιλιώνηται ἐκ ψυχῆς.

δ'. Περὶ τοῦ εὐεργετεῖν καὶ ἀγαπᾶν τοὺς ἐχθρούς καὶ εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν καὶ μὴ κρίνειν τοὺς ἄλλους. Προσέτι ὅτι ὁ ζυγὸς τοῦ Κυρίου εἶνε χρηστός, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίδωται τὰ ἄγια εἰς τοὺς κύνάς.

ε'. Ἐλεγχος τῶν μοναχῶν, ὅτι τινες ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν βιοτικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ὅτι χάριν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καμμία δυσκολία, κανεὶς κίνδυνος καὶ καμμία κόπωση δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζηται πρὸς τοὺς τοῦτο, ὅτι ὁ φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ Χριστοῦ τὰ πάντα προθύμως ὑφίσταται χάριν αὐτοῦ.

ς'. Ὅτι κατὰ τὴν ἀκρίθειαν τοῦ βίου, ὅστις θέλει δύναιται νὰ ἀναδειχθῇ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐφάμιλλος πρὸς τὸν Παῦλον· ὅτι ἡ ψυχὴ, τὴν ὁποῖαν κατέχει γνησίᾳ κατάνυξις, εἶνε ἀντίγραφο τῶν βιοτικῶν πράγματων, καὶ ζῇ μόνον κατὰ Θεόν.

ζ'. Ὅτι τὴν κατ'ἐξουσίαν δυνάμεθα νὰ καλλιεργῶμεν εἰς τὴν ψυχὴν μας ἀναλογιζόμενοι τὴν γέννησιν, καὶ τὸ τί θὰ χάσωμεν ἐὰν χωρισθῶμεν ἀπὸ τὸν πρῶτον καὶ φιλόνητον καὶ ὑπὲρ ἡμῶν θυσιασθέντα Χριστόν.

Πρὸς Στελέχιον περὶ κατανύξεως λόγος δ'.

α'. Ἐπαινος καὶ ὕμνος τῆς κατανύξεως καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐν Θεῷ συγκεντρώσεως τῆς ψυχῆς.

β'. Ὅτι τοῦτο ἐπιτυγχάνεται ὅχι μὲ τὸν ἐρημικὸν βίον, ἀλλὰ μὲ τὴν φλόγα, τὴν ὁποῖαν ἤγαγεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Παύλου.

γ'. Ἐγκώμιον τῆς κατανύξεως καὶ τῆς ταπεινώσεως τοῦ Δαυὶδ.

δ'. Ὅτι μὲ τίποτε δὲν ἐξοφλοῦμεν τὴν ὑποχρέωσίν μας πρὸς τὸν Θεόν· διηγήσις τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς σκοπιμότητος τῆς δημιουργίας καὶ τῶν πολλῶν πρὸς τὸν ἄνθρωπον εὐκολιῶν.

ε'. Ὅτι πρέπει νὰ εὐγνωμονῇ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν πρὸς τὸν Χριστόν, ὡς ἐὰν μόνον δι' αὐτὸν ἐβυσσίσθη· ὅτι πρέπει νὰ ὑπηρετῶμεν τὸν Θεόν πάντοτε ὡς ὀφείλεται καὶ ὅχι ὡς ἔχοντες δικαίωμα μισθοῦ· ὅτι ὁ μὴ ἀπαιτῶν μισθὸν ἀπὸ τὸν Θεὸν λαμβάνει ἄνωτερον μισθόν· καὶ ὅτι οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονῶμεν τὰ ἀμαρτήματά μας, παρόντα ἢ καὶ παρελθόντα.

Λόγος Α' παραινετικὸς πρὸς Σταγειρίον ἀσκητὴν κυριευθέντα ὑπὸ δαίμονος.

α') Ὁ Χρυσόστομος θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀναξίου νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ Σταγειρίου, λέγει δὲ, ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἐνεργῶμεν ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἐκπληροῦντες τὸ καθήκον μας, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐπιφύωμεν εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα.

β') Τὰ αἷτια τῆς ἀθυμίας τοῦ Σταγειρίου.

γ') Αἱ συμφοραὶ διαλύουσιν ἔχθρας καὶ ἐνισχύουσιν τὰς φιλάς.

δ') Ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀχαριστία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι ἡ τιμωρία τοῦ ἀμαρτήσαντος ἀνθρώπου πρὸς συντηρίαν τοῦ ἔγνευ καὶ τιμῆς του.

ε') Ὅτι δυνάμεθα νὰ ὠφελωμέθα ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ διαβόλου καὶ νὰ ἀναδεικνυμέθα λαμπρότεροι.

ς') Ὅτι ὁ κατακλυσμός φανερώνει τὴν πρὸς τὸν ἄνθρωπον γένεσιν ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

ζ') Ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ διαβόλου δυνάμει τὸν ἦτο νὰ πέτῃ εἰς τὴν ἄμετρίαν ὁ ἄνθρωπος· καὶ ὅτι, ἂν ὁ ἄνθρωπος ἦτο γηφάλιος, ἡ ἐπιβουλὴ τοῦ διαβόλου οὐδ' αὖτις θὰ ἔτχυνε καὶ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶνε διὰ τὴν πτώσιν ὑπεύθυνος, ἢ δὲ ἐντολὴ καὶ μετὰ τὴν παράδοσιν ὑπὲρ ἡμῶν.

η') Ἡ πρόνοια καὶ ἡ στοργὴ τοῦ Θεοῦ.

θ') Ὅτι ὁ ἐκτελὼν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ δὲν πρέπει νὰ ἄδωκῃ διότι παρὰ πᾶσαν θλίψιν πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν πεποθησιν, ὅτι ὁ Θεός, ἐκτελὼν τὰς πρὸς τοὺς δούλους ὑποσχέσεις του, θὰ τὸν ἀνταμείψῃ· παραδείγματα ἐκ τοῦ Ἀδραάμ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἰωσήφ.

ι') Ὅτι αἱ θλίψεις καὶ οἱ πειρασμοὶ μᾶς παιδαγωγοῦσιν· ὅτι ὁ Θεός, ἐν τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ ἀγάπῃ του, διὰ διαφορῶν τρόπων παιδαγωγεῖ τοὺς ἀνθρώπους· ὅτι οἱ μὴ ὠφελούμενοι ἐκ τῶν θλίψεων τὸν ἑαυτὸν τὸν πρῶτον πρέπει νὰ αἰτιῶνται· ὅτι ὁ Θεός ἐπιφέρει ὅλα πρὸς τὸ συμφέρον μας· καὶ ὅτι ὀρείλομεν εὐπειθῶς καὶ εὐγνωμόνως νὰ δεχόμεθα ὅτι ἐξ αὐτοῦ μᾶς πέμπεται, χωρὶς νὰ ἐπικρίνωμεν τὰς ἀνεξήγητους καὶ ἀνεξερευνήτους βουλὰς του.

ια') Διατὶ πολλὰκις εἶνε εἰς θλίψεις οἱ δίκαιοι, εἰς ἄνεσιν δὲ οἱ πονηροί· διατὶ δὲ πολλὰκις πάλιν συμβαίνει τὸ ἐναντίον· ὅτι ἡ τιμωρία ὀλίγων ἐκ τῶν κακῶν ἀνθρώπων εἶνε προειδοποίησις περὶ τῆς τιμωρίας ὅλων· τὰ αἷτια τῆς τιμωρίας πολλῶν ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, καθ' ἣν δὲν εἶχον ἀκόμη τὴν διάκρισιν τοῦ καλοῦ ἀπὸ τοῦ κακοῦ· διατὶ πειράζονται ὅσοι πρὸ τῶν πειρασμῶν ἦσαν εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, μετὰ δὲ τοὺς πειρασμοὺς κατέπεσαν.

ιβ') Ὅτι ὁ Σταγειρίος ὀφείλει νὰ ἦνε εὐγνώμων, διότι ὁ δαίμων ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ ἰσχυρότερον, ὅτι δὲ ἐμμένειν εἰς τὸν ἀγῶνα θὰ καταγάγῃ ὀριστικὴν τὴν νίκην διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ.

Πρὸς Σταγειρίον λόγος β' περὶ ἀθυμίας.

α') Ὅτι ἡ ἀθυμία εἶνε δεινὸν χειρότερον ἀπὸ τὸν δαίμονα, καὶ ὅτι ὁ Σταγειρίος, ἐνὸς μὲν πιστὸς εἰς τὸν Θεόν καὶ τηρῇ τὰς ἐντολὰς, δὲν εἶχε καμμίαν αἰτίαν διὰ νὰ ἀθυμῇ, ἀπ' ἐναντίας δὲ πρέπει νὰ σεμνύνηται διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ σφοδρὰς ἐπιθέσεις τοῦ δαίμονος.

β') Ποῖα εἶνε τὰ πράγματα ἄξια ὀνείδους καὶ ἐντροπῆς. γ') Ὅτι ὁ Σταγειρίος ὀφείλει νὰ λυπῆται, ὅχι διότι ὁ πατήρ του ἐκ κοσμικῶν ἐλατηρίων ἐνδεχόμενον ν' ἀποδοκιμάσῃ τὸν φιλοσοφικὸν βίον τοῦ υἱοῦ, ἀλλὰ διότι ὁ πατήρ του ζῇ κατὰ τρόπον ἐναντίον πρὸς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς εὐπρεπειας.

δ') Ὅτι ὁ παρὼν βίος εἶνε στάδιον ἀγῶνος, κατὰ τὸν ὁποῖον στεφανώνεται ὅχι ὁ ζήτων τὴν ἄεσιν, ἀλλ' ὁ μένων πιστὸς εἰς τὸν Κύριον καὶ ἐκτελὼν τὸ καθήκον του διὰ μέσου τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων, χωρὶς νὰ καταβάλληται ὑπὸ τῆς ἀθυμίας.

ς') Παθήματα τοῦ Ἀβελ, τοῦ Νῶε, τοῦ Ἀδραάμ· κίνδυνος τοῦ Ἀδραάμ ἐκ τοῦ κάλλους τῆς γυναικὸς τοῦ Σάρρας· οἰκονομικαὶ ἀνωμαλίαι αὐτοῦ καὶ δεινὰ δοκιμασίαι τῆς πατρικῆς στοργῆς του.

ζ') Παθήματα τοῦ Ἰακώβ· ἦτοι ἡ φυγὴ τοῦ μακρῶν τοῦ πατρικοῦ οἴκου· τὰ ψύχη, οἱ καύσωνες καὶ αἱ ταλαιπωρίαι τοῦ ποιμενικοῦ βίου· ὁδῶναι ἐκ τοῦ ἔρωτος τῆς Ραχὴλ· ὁ ὑπὸ τοῦ Λάβαν διωγμός του· οἰκονομικαὶ λύπαι δεινὰ καὶ ἀλλοπρόσαλλοι.

η') Παθήματα τοῦ Ἰωσήφ· ἡ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν πώλησίς του· ψυχολογία τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεξεν ἡ νεότης του ἐκ τοῦ φλογεροῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτος τῆς νέας καὶ περικαλλοῦς δεσπολνῆς του καὶ γυναικὸς τοῦ Πετερρῆ· ἡ φιλακισίς του· αἱ ἐκ τῆς ἀρχῆς μέριμναι καὶ φροντίδες του.

θ') Παθήματα τοῦ Ἰωσήφ· ἡ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν πώλησίς του· ψυχολογία τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεξεν ἡ νεότης του ἐκ τοῦ φλογεροῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτος τῆς νέας καὶ περικαλλοῦς δεσπολνῆς του καὶ γυναικὸς τοῦ Πετερρῆ· ἡ φιλακισίς του· αἱ ἐκ τῆς ἀρχῆς μέριμναι καὶ φροντίδες του.

Πρὸς Σταγειρίον λόγος γ' περὶ ἀθυμίας.

α') Παθήματα τοῦ Μωϋσέως· ἐκ τῶν συμφορῶν τῶν ὁμοφύλων του, ἐκ τῆς πάλης πρὸς τὸν Φαραὼ, ἐκ τῶν κατ' αὐτοῦ παρρησιῶν καὶ γογγυσμῶν τῶν Ἰουδαίων, ἐκ τῆς ἀγνωμοσύνης τῶν πρὸς τὸν Θεόν, ἐκ τῶν τιμωριῶν τῶν, ἐκ τοῦ ἀδιστάθου αὐτῶν, ἐκ τῆς εἰδωλολατρίας τῶν, ἐκ τῶν ἐναντίων του λόγων τῆς ἀδελφῆς του Μαρίας, ἐκ τῶν τόσων πολέμων καὶ κινδύνων, ἐκ τοῦ ὅτι λυπημένος κατηργετο εἰς τὸν ἕδην.

β') Παθήματα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ· τοῦ Σαμουὴλ· τοῦ Δαυὶδ· οἱ θρήνοι καὶ αἱ συμφοραὶ τοῦ τελευταίου.

γ') Ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βίος κατὰ τὸν Ὁσιὸν, τὸν Μιχαὴλ, τὸν Ἀμώλ, τὸν Ἡσαΐαν, τὸν Ἰερριαν.

δ') Παθήματα τοῦ Ἰεζεκιήλ, τοῦ Δανιήλ, τοῦ Ἡλίου.

ε') Τὰ παθήματα καὶ αἱ θλίψεις τοῦ Παύλου.

ς') Ὁ Χρυσόστομος παραγορεῖ τὸν Σταγειρίον λέγων, ὅτι ἄλλοι ὑποφέρουσι πολλὸν περισσώτερον ἀπὸ αὐτόν· τὰ παθήματα τοῦ Δημοφίλου καὶ τοῦ Ἀριστοξένου τοῦ Βιθυνοῦ.

ζ') Παραγορεῖ ἐκ τοῦ νοσοκομείου τῶν ξένων, ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, ἐκ τῶν προφυλακίων τῶν λουτρῶν, ἐκ τοῦ πτωχοκομείου, ἐκ τῶν πασχόντων ὑπὸ λέπρας, ὑπὸ καρκίνου, ἐκ τῶν καταδίκων εἰς τὰ μεταλλεῖα.

η') Ἀθυμία καταστρέφουσα καὶ ἀθυμία σφύζουσα.

θ') Πῶς δύναται τις νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ἀθυμίαν.

Πρὸς τοὺς κατοικοῦντας ὁμοῦ μετὰ παρθένους.

α') Ἡ συνοικησις ἀνδρῶν ἀφωσιωμένων εἰς τὸν Θεὸν μετὰ παρθένους ἀφιερωμένων ὡς αὐτῶν εἰς τὸν Θεόν· ὅτι αἷτια τῆς συνοικήσεως ἡ ἐξ αὐτῆς ἡδονή, καὶ ὅτι τὸ μὴ φθειρόμενον εὐκόλως κάλλος τῶν παρθένων τούτων ἐξάπτει ἰσχυρότερον τὸν πρὸς αὐτὰς πόθον.

β') Ἡ βλάβη τῆς τοιαύτης συνοικήσεως· βλάβη ἐκ τῆς ὁφείας, καὶ βλάβη ἐκ τῆς ἀφῆς· ἡδονὴ ὀλιγοχρόνιος φέρουσα εἰς κόλασιν αἰώνιον.

γ') Ὅτι καὶ οἱ μὴ μολυνόμενοι ἐκ τῆς τοιαύτης συνοικ

κήσεως όφείλουσι νά τήν διαλύσωσι, διά νά μή σκανδαλίζωσιν· ή περί σκανδαλίων διδασκαλία του Παύλου.

δ.) "Οτι ό Γίωβ δέν έθεώρει άκίνδυνον τό νά φέρη τόν στοχασμόν του είς παρθένον· ό Παύλος καί τό σώμα του· ό Χριστός περί του έμβλέπειν είς τās δψεις τών γυναικών.

ε.) "Ο άνήρ καί ή έπιθυμία τής γυναικός· ό σκοπός τής συνεικήσεως αὐτῶν.

ς.) "Ελεγχος τών προφάσεων τής παρανόμου συνεικήσεως μετά παρθένων άφιερωμένων είς τόν Θεόν.

ζ.) Ποίαι γυναίκες πρέπει νά βοηθώνται.

η.) "Οτι τὰ σκάνδαλα είνε τὰ χειρότερα άμαρτήματα.

θ.) Συνέχεια έλέγχου τών προφάσεων τής συνεικήσεως μετά παρθένων· τό άτοπον του νά φαίνονται είς οικίας άνδρῶν μοναζόντων γυναικεία ύποδήματα καί ζῶναι καί κεφαλόδεσμοι, καί νά τρέχη ό μονάζων διά τήν κυρίαν πρός τούς μυροπώλας.

ι.) "Η άκράτεια τών συνοικούντων έπιδεικνυόμενη είς τούς ναούς.

ιά.) "Ο μετά γυναικός συνοικῶν μοναχός, ώς στρατιώτης είνε παραιτῶν τήν μάχην καί καθημένος μετά γυναικῶν, ή ώς λέων, του όποίου έκοψαν τήν χείτην καί άνέσπασαν τούς δόντας καί τούς δνυχας.

ιβ.) "Οι συνοικούντες μετά παρθένων καί τούτων τὰ ήθη διαφθείρουσι· προσέτι δέ καταγελῶμενοι ύπό του κόσμου περιφρονούνται καί άπ' αὐτάς τās ίδίαις.

ιγ.) "Οτι ή ήδονή τής συνεικήσεως καταλήγει είς αίσχυνην, καί ή άληθής εύφροσύνη καίται είς τήν ήσυχον συνείδησιν καί τās έλπίδας τās άγαθάς.

ιδ.) "Οδηγίαι καί προτροπαί πρός άπαλλαγήν άπό τής ένόχου τής συνεικήσεως συνηθείας· καί ότι ό σκληρός ένταυθα ζήσας θά συναναστρέφεται τās γυναίκας μέ καθαρότητα εί, τήν μέλλουσιν ζῶην.

Περί του ότι αί κανονικαί παρθένοι δέν πρέπει νά συνοικῶσι μέ άνδρας.

α.) "Θρήνος του Χρυσοστόμου διά τό ότι ή παρθενία εκείνων, αἵτινες άφίερσαν έαυτάς είς τόν Χριστόν, κατήντησε πλέον όνοματική, δύσκολον δέ είνε νά διακρίνη τις τās παρθένους άπό τās πόρναις.

β.) "Οτι αί κανονικαί λεγόμεναι παρθένοι, αί εκπίπτουσαι άπό τήν σεμνότητά των, είνε χειρότεροι άπό πόρναις καί φονεΐς.

γ.) Στιγματισμός τών κανονικῶν παρθένων, αἵτινες συζῶσι μέ άνδρας, καί προτροπή πρός τās άγνάς παρθένους, όπως θρηγήσωσι τās ένόχους.

δ.) "Ελεγχος τών δικαιολογημάτων καί προφάσεων τών κανονικῶν παρθένων.

ή.) "Ελεγχος τής κενοδοξίας τών κανονικῶν παρθένων.

ς.) "Αντιπαράθεσις τής σώφρονος παρθένου πρός τήν κατ'εκεκρυμένην, καί ότι ή δευτέρα, θεωτρισμένη ένώπιον του κόσμου, μισείται επί τέλους καί άπό τὰ θύματά της, καί άπαράδεκτος είνε είς τήν βασιλείαν του Θεού.

ζ.) "Ο προορισμός, τὰ κοθήκοντα, καί ό άληθής στολισμός τών κανονικῶν παρθένων.

η.) "Βξέτασις του έν τῷ οίκῳ βίου τών κανονικῶν παρθένων, αἵτινες συζῶσι μέ άνδρας· αί παρὰ τήν κλίνην περιποιήσεις, αί άσκεπεΐς κεφαλαί, ό άπλοῦς χιτών, αί γυμναί χεΐρες, αί έρχόμεναι μαΐται, αί συναντήσεις γυμνῶν σώματων· υβρεις, φιλονεικίαι, ζηλοτυπίαί, διαφθοραί, άναίσχυντίαί.

θ.) "Οτι ή παρθένος ή ζῶτα κατὰ μόνας έχει περισσότερον άνεσιν καί άμεριμνησίαν καί έλευθερίαν.

ι.) Φιλοσοφία περί τής άξίας του παρόντος βίου· ή κανονική παρθένος ως προσηλωτή έκυτὴν είς τόν έρωτα του νυμφίου Χριστού. (άκολουθεΐ)

ΔΗΛΩΣΙΣ

"Ενεκα τών περιουσιῶν του Διευθυντου τής «'Αναπλάσεως», αἵτινες θά συνεχισθῶσιν, παρακαλοῦνται οί άνταποκριταί καί οί συνδρομηταί αὐτῆς, όπως τās διά τήν υπηρεσίαν του περιοδικῷ έπιστολάς καί τās συνδρομάς πέμπωσι πρός τόν κ. Μιχ. Ι. Γαλανόν, πρός δέ τόν κ. Δουληγέρην άπευθύνωσι **μόνον τās προσωπικὰς πρός αὐτόν έπιστολάς.**

ΠΑΡΗΣ ΣΕΙΡΑ ΤΟΜΩΝ «'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

δώδεκα έν ὅλῳ έτῶν πέμπεται πρός τούς αίτούντας αντί δρ. τριάκοντα έν τῷ έσωτερικῷ, καί φρ. χρ. τριάκοντα έν τῷ έξωτερικῷ, προσπληρωτέων άπαρθάτως, καί μέ τὰ ταχυδρομικά είς βάρος τών άγοραστῶν. Είς τούς τόμους τούτους εύρίσκει ό άναγνώστης θαυμάσιον πλούτον άρθρων καί πραγματειῶν, όστις σπουδαιότατα έπέδρασαν είς τήν καταπολίμνησιν τών άτεδῶν θεωρημάτων του ύλισμοῦ καί προήγαγε καθ' ἅπαν τὸ έλληνικόν τό συναίσθημα τής πίστεως καί τής εὐσεβείας.

ΚΕΡΥΓΜΑ «'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΕΝ ΒΟΛΩ

"Ο Διευθυντής τής «'Αναπλάσεως» πανοσιολογ. κ. Πανάρετος Χ. Δουληγέρης, συνεχίζων τās χάριν του θείου κηρύγματος περιουσίας του, άναχωρεΐ σήμεραν είς Βόλον.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακή 21 Μαΐου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ 'Ιωάν. 12'. 1—13.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. Β'. 1—12.

Κυριακή 28 Μαΐου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ 'Ιωάν. 2'. 37—53 καί Η' 12.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. 13'. 16—35.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΔΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ «'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Εν τῇ Α' έν 'Αθήναις παρὰ τήν 'Ι. Σύνοδον

"Ορ. 8 — 9 μ. μ.

Σαββάτῳ 20 Μαΐου Νικ. Ι. Γαλανός

Κυριακῇ 21 » Νικ. Ι. Γαλανός

'Εν Πειραιεΐ

έν τῷ Ζαννεΐῳ 'Ορθόανοτροφεΐῳ

(Τήν Κυριακὴν ὥρ. 4—5 μ. μ. Τήν Πέμπτην 8—9 μ. μ.)

Κυριακῇ 21 Μαΐου Χρ. 'Ιωαννίδης

Πέμπτῃ 25 » Νικ. Ι. Γαλανός